

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

DOAMNA WILKINSON MI-A SPUS NEPOT

E o duminică caldă, 23 august 2026, la fel ca multe altele.

Un prânz rapid nu este o concesie, ci un ritual. O scurtă odihnă după-amiaza este o excepție, îngăduită doar pentru ca nivelurile neobișnuit de ridicate ale producției de dopamină de dimineață să revină la normal după un eveniment neașteptat: astăzi, Bing a pus una dintre paginile mele pe primul loc pe web pentru o căutare legată de mama mea, Gillette.

De pe locul al doilea, bunicul meu privește și zâmbește.

Nu pare supărat.

Astăzi am mai descoperit că King Camp Gillette a părăsit această lume pe 9 iulie 1932.

În clipa în care am citit data, aproape că am sărit de pe scaun.

Propriul meu proiect, gillettenarrative.com, s-a născut pe 9 iunie 2026.

La nouăzeci și patru de ani după moartea lui.

Și, potrivit înțelegerilor pe care le-am făcut cu mine însumi, cu treizeci și trei de ani înainte de plecarea mea plănuită, în 2058.

Când datele încep să converge, când încep să se îmbine cu o precizie neașteptată, ești tentat să crezi că ar putea fi la lucru un alt algoritm — unul a cărui înfățișare seamănă prea puțin cu cele cu care ne-am obișnuit.

Ca întotdeauna în asemenea momente, mă însoțește jazzul în limba engleză.

E singura muzică pe care mintea mea o primește firesc, acum că chitarele și mandolinele familiei mele au tăcut, după legile obișnuite ale naturii.

Apoi îmi deschid e-mailul.

O lovitură ascutită ajunge direct la inimă.

Samantha îmi scrie din Londra.

Este nepoata doamnei Wilkinson.

Mătușa mea Maggy.

Doamna săbiilor încrucișate.

Femeia care, nu cu mult timp în urmă și în fața întregii sale familii, mi-a spus nepot.

Mesajul ei este simplu.

Doamna Maggy Wilkinson s-a stins din viață.

La cererea ei, cunoscându-mă destul de bine ca să-mi anticipeze reacția, vestea mi-a fost dată abia după înmormântare.

Suntem englezi.

O lacrimă își găsește locul.

Moartea nu e niciodată un lucru frumos.

E pur și simplu ceva la care nu te aștepți niciodată cu adevărat.

Dintre toate femeile pe care le-am întâlnit în viața mea, această mătușă dobândită a ocupat doar un scurt capitol.

Și totuși rolul ei a fost esențial.

M-a ajutat să înțeleg că aristocrația nu se găsește exclusiv în titluri, blazoane sau privilegii moștenite.

Există în maniere.

Există în comportament.

Există în acea calitate pe care vorbitorii de engleză o numesc adesea aplomb.

Există un cuvânt mai simplu pentru asta.

Clasă.

Îi scriu ei această scrisoare.

Pentru familia ei.

Pentru mine.

Pentru fiecare cititor care va ajunge poate într-o zi aici.

Și încep cu o singură frază, știută pe de rost:

Suntem ceea ce suntem datorită oamenilor pe care îi întâlnim, și nimeni nu ne poate lua asta.

Literatura medicală abuzează adesea de o autoritate acordată de bunăvoie de pacienții care au nevoie de certitudini.

Ne spune frecvent ce e convenabil.

Mai rar ce e important.

Se spune că între naștere și vârsta de cinci ani copiii nu au amintiri.

Că nu le pot reține, pentru că structurile cognitive necesare nu s-au dezvoltat încă.

Potrivit acestei teorii, fiecare dintre noi ar trebui să poarte cinci ani de întuneric.

Și totuși îmi amintesc palmele de la mama.

Îmi amintesc palmele de la educatoarele de la grădiniță.

Nu-mi amintesc numerele.

Începeau cu pare și nu se terminau niciodată cu impare.

Loviturile pe care le primim ca adulți funcționează cam la fel.

Nimeni nu le numără.

Memoria nu le arhivează ca statistici.

Le depune în liniște în suflet.

Și, ani mai târziu, le retrace sub formă de scris.

Adio, mătușă Maggy.

Fii primită oriunde ți-ar continua acum călătoria.

Săbiile rămân încrucișate până în ziua în care vei trece pe sub ele.

Rămas-bun.

Nepotul tău.

Nando The Scribe

Ferdinando